1. septembrini koondatud Poola piiridele kolm neljandikku Saksa aktiivarmeest ja 90% õhujõududest. Need väed jagunesid kahte suurde gruppi kindralite von Bocki ja von Runstedti juhtimisel. Pealetungi alustasid nad seitsmest paigast positsioonidele, mida poolakad üldiselt olid näinud ette. Poolakatel oli vähe lootust kanda sõjategevust vaenlase territooriumile, nende eesmärgiks oli arendada võimalikult visa vastupanu, et kannatada välja kuni liitlaste tegevuse väljaarenemiseni.

Poola kava kohaselt pidi sakslaste esimesi lööke võtma vastu 7 väekoondist, mis koosnesid peamiselt ratsaväebrigaadidest, kes mõõdukalt tagasi nihkudes oleksid jätnud sakslaste vastu teise kaitseliini, mis koosnes kolmest armeest: 1. asukohaga Torunist kagu pool, 2. Lodzist kagu pool ja 3. Krakovist kirde pool. Nende armeede vastupanu oleks pidanud võimaldama mobilisatsiooni lõpuleviimist Poola idarajoonides, kus ühendusvahendid nõrgad, ning neljanda armee tekkimist reservi. Teoreetiliselt kolm armeed pidid koosnema 30 diviisist, millele oleksid lisandunud 14 ratsaväebrigaadi ja mõned motoriseeritud osad. Umbes 50 diviisi pidid kujundama reservi, kellest ainult pooled olid korralikult varustatud. Saksa vägede suurust pealetungi algul Elliot arvestab 63 diviisile, 1 ratsadiviisile, 5 motoriseeritud diviisile, 2—3 mäediviisile ja Hispaania sõjast tuntud Condor-leegionile. Edasi Poola kava nägi ette taandumise jõudude ülekaalu survel Narevi, Bugi, Visla ja Sani jõe taha, mis oleks pidanud jääma Poola vägede lõplikuks vastupanu-liiniks.

Kuid see Poola kava varises kokku kahel põhju-

Eesti kroonika 1939, lk. 17